

«Μας χωρίζει μισός σχεδόν αιώνας. Εσύ βλέπεις προς την ανατολή και εγώ προς τη δύση γιατί μπορεί στην Τέχνη να μην υπάρχει ηλικία, στην πραγματικότητα, όμως, υπάρχει, δηλώνει σε συνέντευξή του στο ΚΥΠΕ ο συγγραφέας Πανίκος Παιονίδης, ο οποίος βλέπει τη δύση με χαρά και ικανοποίηση γιατί η ζωή τον έκανε σοφότερο άνθρωπο, τον γέμισε αποχρώσεις, τοπία πολλά, γνώρισε άλλους πολιτισμούς ταξίδεψε και βρίσκεται στο πιο ώριμο στάδιο της συγγραφικής του πορείας.

Σε αυτό το σταυροδρόμι τον βρίσκει και το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας για το έργο του «Βήματα στο Θολό Τοπίο» στην κατηγορία "Διήγημα".

Τα διηγήματά του, όπως εξηγεί, στηρίζονται όλα πάνω σε αναμνήσεις, σε προσωπικότητες που έχει γνωρίσει και με αυτό το πλαίσιο σκιαγραφεί το 2006 το πρώτο βιβλίο του με διηγήματα, τα οποία ονομάζει διηγήματα της τρίτης ηλικίας γιατί στην Τέχνη δεν υπάρχει ηλικία, αλλά στην πραγματικότητα υπάρχει.

Ο Π. Παιονίδης δηλώνει πως ο ίδιος ως συγγραφέας δεν βρίσκεται σε πλήρη ταύτιση με το αντικειμενικό τοπίο δηλαδή, εξηγεί, «εγώ είχα μπει εκείνη την περίοδο στο "Θολό Τοπίο" με την έννοια ότι είχα ήδη περάσει τα 75 χρόνια και έμπαινα σε ένα τοπίο που όσο και να το πάρεις ήταν θολό» λόγω της ηλικίας μου, για αυτό και δεν πρέπει να επιχειρηθεί ταύτιση με το πραγματικό τοπίο στο οποίο κάνει λόγο το βιβλίο.

Στα βιβλία του ο κ. Παιονίδης κάνει απολογισμό για το ταξίδι της μέχρι τώρα ζωής του.

Εξιστορεί, λοιπόν, πως στα 18 του χρόνια

Ο Πανίκος Παιονίδης μιλά για το έργο του και τη βράβευσή του από το Υπ. Παιδείας και Πολιτισμού

κατατάχθηκε στο στρατό, έζησε όλη εκείνη την περίοδο της Ελλάδας του 1944, με την απελευθέρωση, την εξέγερση του Δεκέμβρη, μετά μεταφέρθηκε στην Αίγυπτο, ήρθε στην Κύπρο, έφυγε για Αγγλία, πήγε Βουλγαρία και έγινε ένας παγκόσμιος πολίτης.

Ο κ. Παιονίδης στέκεται ειδικά στο βιβλίο του «Θολό Τοπίο» και δηλώνει πως όταν φτάσεις σε αυτό το στάδιο της ζωής σου γίνεσαι ένας μάστορας, αρχίζεις πια να κοιτάξεις την ουσία των πραγμάτων, να διυλίζεις τα πράγματα, δεν είναι το ίδιο πια με τα προηγούμενα χρόνια.

Στο βραβευθέν βιβλίο του, είπε ότι για να στίψει το περιεχόμενό του έχει ανασύρει μερικές μορφές που και εκείνες ήδη βρίσκονται στο θολό τοπίο και οι οποίες ψάχνουν να βρουν μια διέξοδο και ένα τρόπο για να ζήσουν μέσα σε αυτό το τοπίο.

Σημειώνει, ωστόσο ως ιδιαίτερα σημαντικό το γεγονός ότι δεν περιέχει απαισιόδοξες νότες το βιβλίο διηγημάτων αν και αναφέρεται σε ανθρώπους που μπήκαν σε θολό τοπίο.

Ο κ. Παιονίδης δηλώνει πως «δεν το θέλω μαύρο γιατί κουβαλώ και πολύχρωμες αναμνήσεις» θα 'λεγα πως δεν το θέλω ούτε γκρίζο να το πεις γιατί είμαι ευτυχής που έ-

ζησα όσα έζησα και που αναπόφευκτα με οδήγησαν στο «Θολό Τοπίο» της ηλικίας μου.

Ο συγγραφέας κατατάσσει εαυτόν ως «ένα γνώστη της ζωής επειδή ακριβώς πέρασα πολλά μέσα στη ζωή μου και μπορώ πια να αρχίσω να ξεδιαλύνω ορισμένα από μια απόσταση».

Όπως όλα τα βιβλία, έτσι και το «Θολό Τοπίο» απευθύνεται σε όλους τους ενήλικες, ωστόσο ο κ. Παιονίδης έχει έγνοια για το πώς «ένας νέος και μια νέα των 30 θα καταφέρουν να διεισδύσουν μέσα στη διαδρομή του δικού μου χρόνου».

Το θετικό είναι πάντως πως διαβάζοντας ένα νέος το «Θολό Τοπίο» του Πανίκου Παιονίδη θα έχει προετοιμαστεί για το πώς θα μοιάζει η ζωή του μετά από 20, 30, 40 χρόνια... γιατί είναι μια περίοδος της ζωής μας η οποία είτε το θέλουμε είτε όχι θα έρθει».

Ερωτηθείς εάν ανέμενε την βράβευσή του από το Υπουργείο Παιδείας, ο κ. Παιονίδης είπε πως γνώριζε «ότι ήταν μια στιβαρή και καταξιωμένη δουλειά», η δεύτερη που βραβεύεται μετά το «Εν Πτίσει» το 1995.

Ο Π. Παιονίδης είπε ότι έχει στα σκαριά άλλα δυο βιβλία, «Το πείσμα του Ηρόδοτου» (Και άλλες ανατρεπτικές ιστορίες), και το Δεύτερο Τόμο της «Μικρής μου Πινακοθήκης».

Καταλήγοντας, ο Πανίκος Παιονίδης αναφέρει ότι επιθυμία του κάθε συγγραφέα είναι να διαβαστεί το βιβλίο του, ενώ ο ίδιος προσωπικά επιθυμεί να μπορεί ως συγγραφέας να λέει κάποια πράγματα τα οποία να γίνονται συνοδοιπόροι, φίλοι και η παρέα άλλων ανθρώπων.

Πωλίνα Σωκράτου
Χερσίνη 10/4/2009